

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba y
Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

UNA AMPUTACIÓ.

¡Pobra esquerra!

BESTIAS POLÍTICAS.

(DIALÈCH ENTRE DOS GOSSOS.)

OLA, hola, Xatol! Ahont vós tant desesperat y trayent aquesta llengua? ¡Ja deuhén ser assumptos del bello *seato!*

—¡Caramba! ¿Tú? No me 'n havia adonat.

—Ja ho crech, ja; tú may te 'n adonas de's pobres. Digas, digas: ¿Cóm tè van las cosas? Sembla qu' estàs molt gras.

—Si, noy, si; ara com ara 'm topa. Vaig fugir de casa d' aquell carcunda fa déu senmanas, perque venia la quaresma, y vaig pensar que, com ell la passa tota dejunant, me la faria ballar molt magre. Ara estich á casa d' un empleat fusionista, que m' atipa molt bè y no 'm fá fer res.

—¿Y ell qué fa?

—¿Ell? Lo mateix que jo: res tampoch.

—Vaja, has tingut bona ganga. Jo estich ab un senyor que crech qu' es de la esquerra dinástica, y me la passo molt prima. Avants l' amo sempre anava á banquetes y fartoris d' inauguracions de cassinos, y 'm portava alguna cosa; pero ara s' ha tornat molt surrut y reganyós, y quan lladro una mica perque 'm dongui teca, 'm diu que soch un fart y 'm dona una puntada de péu.

—¡Vaya un amo brétul! Denúncial als de la *Protectora...*

—¿Protectora de la infancia?

—No; dels animals.

—¡Cál! Encare potsér lo protegiran á n' ell, perque, ben mirat, més animal es ell que jo.

—¡Ja 't compadeixo! ¿Y no trobas ningú que 't dongui la mà?

—¿La mà? Ni la *negra*. Y á propòsit. ¿Qu' es aquesta mà que mou tant soroll?

—¡Qué 't diré jo! Una societat que s' ha organísat á Andalusia pera desplumar al próxim.

—Ja ho entench: vols dir una especie de banch per l' istil d' aquestos que s' han fundat per aquí.

—No ho sè si es banch ó cadira: lo que 't diré es que 'l govern está tant escamadot, que ara tracta de aumentar la marina militar.

—¿Qué tè que veure la marina ab la *má negra*?

—¡Ah! Aixó si que no ho sè; pero 'm sembla que aixó es lo que he sentit dir al amo.

—¡Pobre govern! No l' hi arrendo la ganancia.

—Pues, mira; ell vol arrendar las cédulas personals.

—¡Bon profit! Mentres no arrendi las cédulas besitiales, tant se me 'n dona. Aquest govern es una calamitat de primera, y crech que si Déu no hi posa remey, es capás de arrendar hasta l' ayre que respirém.

—¡Uy! ¡Quins *parnostrichs* més tristos! Semblas un Bocos.

—¿Bocos? ¿Ab que 's menja aquesta sustancia? ¿Qué vol dir aixó?

—En Bocos no es cap sustancia, sinó un home que no 'n tè gayre... Es un capellá de San Sebastian que l' altre dia va convertir la trona en una caixa de trons, y per poch lo destronan. Predicant sobre la passió y mort de Jesucrist y ocupantse de las cosas de Jerusalem, va fer un salt tant espantós, que va anar á parar á Italia, embrancantse de mala manera y dihent mil pestes de 'n Victor Manuel, del rey Humberto y dels liberals italianos.

—¡Ay, si jo hi hagués sigut!

—¿Qué baurías fet?

—Hauría lladrat.

—¡Oh! Per fer aixó, ab ell sol bastava... Després de maltractar al govern italiá, va encararse ab lo d' Espanya, assegurant que la *má negra* es una enviada de la Providencia...

—¡Vaya uns embaixadors més galdosos! ¿Y cóm va acabar la cosa?

—Com lo rosari de la aurora; de tal manera que si 'l predicador no calla, potser dintre mateix de la iglesia hi hauría hagut tiros y barricadas.

—¡Jesús, María, Joseph!

—Per lo demés, fóra d' aquestos escándols clericals, fóra de las tarrabastadas anarquistas d' Andalusia, de la miseria d' Aragón, de la pérdua de cullitas á Catalunya y de la general paralisació de treballs; aném perfectament bè.

—¡Si, vaja, no es rest! Sinó que tenim la vista perduda, y 'ls caixals corcats, y las camas baldadas, y 'ls brassos sense moviment y 'l fetje rosegat, per lo demés estém molt bons!

—¡Uy... que miras prim! Ets un gos molt filosof.

—Una mica... ¿No hi ha res més de nou?

—Que jo sápig, nó.

—Donchs, no cansarshi... y hasta la vista.

—¡Aburl... ¡Ay, ara que hi pensol T' haig d' avisar d' una cosa; escoltam.

—¿Qué?

—Que ja tornan á corre aquells malehits carretons... ¡Macatxo, miral Ara 'n vé un...

—¡Fugim!...

FANTÀSTICH.

GRAN TEATRO DEL LICEO.

L' AFRICANA.

A hi torném á ser, vaja, está vist que no puch estar un any tranquil.

Jo, que ja m' havia acostumat á no parlar de teatros per qué no m' agrada dirne mal, me trobe de bonas á primeras ab una temporada de Pasqua que s' inaugura en lo del Liceo enjeganuos entre cap y portamonedas, un *cuartetto* en que hi ha dos artistas com en Massini y la Teodorini, com si diguessim l' as y 'l tres de trunfo, una ópera com l' *Africana* y un director d' orquesta com en Goula, y, no hi ha remey, si no tens diners búscan.

Decididament lo senyor Rovira es lo rey, més que lo rey, es l' emperador dels empressaris y Barcelona que ja l' hi debia la satisfacció d' haber sentit aqueixa obra póstuma del gran Meyerbeer, no l' hi podrà pagar may lo sacrifici que fá ara portant un *cuartetto*, uns coros y un director que son lo bó y millor de cada casa. Ja cal que s' aprofitin, que 'm sembla que 'n trobaran pocas de gangas com aquesta. Tant pocas, que no sé qui será 'l valent que s' encarregará del Liceo, després d' aquesta temporada.

Jo he dit á n' en Rovira emperador y potser s' haurá agraviat. ¡Es clar! ¡Hi ha cap emperador á excepció de Neron quan vá calar foch á Roma, que puga alabarse d' haberse donat un gustasso com lo que 's dona l' actual empressari del Liceo, fent sentir á Barcelona un cuadro de notabilitats que ab dificultat se reuniran may més?

Y dich que aquest es un gustasso per qué ell aixó no ho fá pèl vil interés com los altres empressaris y tant es aixis que ab lo presupuesto que s' ha posat á sobre l' hi ha de passar lo mateix que á n' en *Jeanito Barnés*, quan era empressari de toros, que ab la plassa plena hi perdía cinch cents duros.

Aixó si que á n' en Rovira 'l tè tranquil; la seva *se-va* es l' art, lo seu ideal la gloria... Ara s' ha recordat qu' era catalá y ha volgut que Barcelona que tè paladar tastés una mica 'ls bons plats que serveix als madrilenyos en lo teatro Real.

¡Quina *Africana*, Reyna santíssima! No s' havia pas sentit may. A mi 'm vá fer l' efecte de que en Meyerbeer l' havia retocada.

Lo segon acte es completament nou.

Lo duo de *tiple y tenor* arrebatá, lo *septimino* sorpren, lo *final* encanta. No s' hi pot fer res més.

En Massini, la Teodorini y la Gini, que interpreta la *Inés* d' un modo espatarrant, sembla que fassin oposicions per conseguir lo primer lloch de la *terna*, y lo més motable es que las guanyan tots tres. Es una filigrana de cant *spianatto*. No 's pot dar més *slancio*, més ajust, ni més sentiment. Vaja, es un gosar continuo. Ne fan massa. Ni 'l mateix Meyerbeer hi tindria res que dir.

Lo tercer acte que sols se destaca per las combinacions corals ab que comensa, aquesta vegada ha produhit un entusiasme indescriptible y saben per qué? Per qué 'l senyor Rovira que sens dupte havia sentit grunyar als coristas de Barcelona ha portat als coristas de Madrid que dirigits pèl Sr. Alminyana son uns artistas de debó. ¡Vaya uns coristas! ¡Ja 'ls dich jo que poden cantar sols!

Figúrinse 'l públich de Barcelona acostumat á xiular coros com debia quedarse al sentir lo del tercer acte de la *Africana*, ajustat, afinadíssim com un diapasón, plé de gradacions de color d' un efecte marevellós. Semblava que ho donessin. ¡Quin modo de aplaudir tothom! ¡Quin entusiasme! ¡Es clar, encara recordaba las irremissibles disonancias del Lohengrin produhidas per aquells gargamellons gastats y mercenaris. Estava fet á sentir sempre notas falsas, enjegas ab l' únich propòsit de guanyar una senmanada, y ab la mateixa boria que las enjega una dida per fer dormir una criatura deavetllada, sense estimul, sense art, y lo qu' es pitjor hasta sense buf, y 's troba ab un floret de véus frescas, ben *portadas* y millor dirigidas. Vaja, lo que es si jo fos corista de Barcelona, avants que tornar á cantar en el Liceo me feya dels del *tarugo*.

Lo quart acte tal com se canta are, es deliciós, comensant per en Massini que 'n fa una creació y acabant per en Rap que á pesar de ser tan *alt*, es un *baix* molt discret. ¡Quina *remansa* canta en Massini y quin *duo*! Diu frases á *fiore di labro* que embelessan. Te arranques de sentiment que arrebatan. Encara que no hagués cantat més que aquesta ópera ja s' hauria guanyat lo títol de rey dels tenors, que l' hi ha concedit

ab justicia lo mon musical. Vaja, hi está sublime. Desde allí á la gloria y no 'm cansaré d' aplicarli aquell vers de Fray Luis de Leon:

¿Quién oyó tu dulzura,

Que no tendrá por sordo y desventura?

La Teodorini l' acompaña admirablement, desplaçant á cada pas aquells crits de la passió, arranques artistichs que tant los varem aplaudir l' any passat quan va cantar l' *Aida*, y en la escena del *Manzanillo* del quint acte, dona probas de ser una cantant dramática de cap de brot.

¿Y qué dirém del mestre Goula? Cada ópera que dirigeix á Barcelona es per ell un nou triunfo.

La orquesta del Liceo no 'ns volia fer bondat. Tenia un enft de Vianesi. Desde que va tastar aquest director, (per mi tenia verdet) va comensar, ¡ay que tinch! ¡ay que tinch! y 'ls inteligents creyan que no 'n sortiria pas; vamos que havia arribat á las portas de la mort. No hi valian las fregadas d' orelles ni 'ls xinxlets, fins desvariejaba algunas vegadas; pero cridan á n' en Goula, la pulsa, li recepta la seva batuta y, amiguets de Déu, oli en un llum, en quatre dias era tot un'altra: ja vá comensar á sentirse aplausos, ja tocaba bè algun *solet* y fins ha tingut que repetir passatjes com per exemple 'ls *setze compassos* del quint acte. Se 'ns ha posat tant bona, que si l' hagués trobada pèl carrer no l' hauria pas coneguda.

Bè, Joanet, bè, tócala. Jo crech que cada dia 'n sabs més.

Y vosté, senyor Rovira, no 'ns olvidi. Passi 'ns alguna visita de 'n quan en quan. Ja sab que aquí tè un teatro á la seva disposició y que sempre será ben rebut per tots los que estiman y cultivan á Barcelona l' art musical. ¡Ah! no 's descuidi pas lo coro. ¡Per mor de Déu!

Figúris, haventnos acostumat á sentir un coro de rossinyols, quin efecte 'ns faria ara lo tornar á sentir un coro de granotas.

BONAVENTURA GATÉLL.

N periódich conservador de Madrid s' admira de que tothom parli de la *Má negra*.

«La *Má negra* exclama. Si no 'n tenim un... Ne tenim divuit, dos per cada ministre.»

No es exacte: ne tenim trenta sis, per qué possehim dos jochs de ministeris, un joch de ministres fusionistas y un joch de ministres conservadors.

En Romero Robledo ha anat á passar la senmana Santa á Sevilla.

Cosa molt natural, per qué aquest minyó es tant aficionat als *misteris*!

Un dels que havia de agradarli més era sens dupte l' *oració del hort*, ó siga lo *petó de Judas*...

«Considera, ánima cristiana, que 'l Salvador es la revolució de Setembre...»

—¿Y Judas?

—¡Ah! aquest, que 's penji.

En altre lloch del present número ja haurán vist la revista que fém de l' *Africana*. Acostumém á ocuparnos molt poch de teatros, pero quan vé un artista com en Massini y una companyia com la que funciona al Liceo, y uns coros com los de Madrid, no podém ferhi més, l' entusiasme 'ns guanya 'l cor, y revista al canto.

Després de l' *Africana* s' han cantat los *Hugonots*. Pero ¡quins *Hugonots*, fillets de Déu!... Y encare las óperas que s' amaneixen... Vagin al Liceo, no deixin perdre aquesta ocasió, que pot ser may més tornaré á passar.

¡Ah! Déu nos en guard' que are jo fos bisbe. A tot concurrent al Liceo l' hi concediria *indulgencia plenaria*.

Per qué després de sentir alló... al Cél.

Cosas d' Espanya:

Lo capitá general de Cuba y l' Intendent de Hisenda tenen una quèstió y rompen. L' intendent, senyor Loren s' embarca y s' en vé cap á Espanya. Durant lo viatge 'ls ministres se barallen. En Martinez Campos defensa al general (*gente cuan gente*); y en Nuñez de Arce, defensor del país, cau malalt de engünia.

Primer acte.

Arriba 'l senyor Loren. ¡Sensació!

Los ministres se reuneixen—ménos en Nuñez de Arce que continúa malalt y neguitós—y tot de un plegat s' observa que no es en Martinez Campos tant fiero com lo pintan. Tots aproban la conducta del Intendent, y en Nuñez de Arce, repentinament, recobra la salut y s' lleva.

*

*

Los ministres se reuneixen—ménos en Nuñez de Arce que continúa malalt y neguitós—y tot de un plegat s' observa que no es en Martinez Campos tant fiero com lo pintan. Tots aproban la conducta del Intendent, y en Nuñez de Arce, repentinament, recobra la salut y s' lleva.

Los ministres se reuneixen—ménos en Nuñez de Arce que continúa malalt y neguitós—y tot de un plegat s' observa que no es en Martinez Campos tant fiero com lo pintan. Tots aproban la conducta del Intendent, y en Nuñez de Arce, repentinament, recobra la salut y s' lleva.

Los ministres se reuneixen—ménos en Nuñez de Arce que continúa malalt y neguitós—y tot de un plegat s' observa que no es en Martinez Campos tant fiero com lo pintan. Tots aproban la conducta del Intendent, y en Nuñez de Arce, repentinament, recobra la salut y s' lleva.

Los ministres se reuneixen—ménos en Nuñez de Arce que continúa malalt y neguitós—y tot de un plegat s' observa que no es en Martinez Campos tant fiero com lo pintan. Tots aproban la conducta del Intendent, y en Nuñez de Arce, repentinament, recobra la salut y s' lleva.

Los ministres se reuneixen—ménos en Nuñez de Arce que continúa malalt y neguitós—y tot de un plegat s' observa que no es en Martinez Campos tant fiero com lo pintan. Tots aproban la conducta del Intendent, y en Nuñez de Arce, repentinament, recobra la salut y s' lleva.

Los ministres se reuneixen—ménos en Nuñez de Arce que continúa malalt y neguitós—y tot de un plegat s' observa que no es en Martinez Campos tant fiero com lo pintan. Tots aproban la conducta del Intendent, y en Nuñez de Arce, repentinament, recobra la salut y s' lleva.

Los ministres se reuneixen—ménos en Nuñez de Arce que continúa malalt y neguitós—y tot de un plegat s' observa que no es en Martinez Campos tant fiero com lo pintan. Tots aproban la conducta del Intendent, y en Nuñez de Arce, repentinament, recobra la salut y s' lleva.

—Y donchs aquellas agallas, general?

Explicació del misteri.

En Martínez Campos ja tenia preparat un substitut pel senyor Loren. Lo substitut era 'l seu germà don Miquel.

Pero don Miquel vá dirli:

—¡Ah! ¿Con qué, tú vols embarcarme?... No noy, aquí a Espanya hi estich molt bè.

Y en Martínez Campos, ab una lògica de cabo de gastadors, diu que exclamava:

—Pues mi hermano no quiere, Loren tiene razon.

¿Quedarse aquí prefiere?... Pues señores... chiton.

Per causas independents de la nostra voluntat no varem poder assistir a las festas de Vilafranca, a las quals nos havia invitat son digne arcalde; pero de tot cor nos associem a la alegría de aquella simpática vila, ab motiu de la inauguració de las ayguas y d' emprendre's altres milloras importants que redundarán en profit y belleza de Vilafranca.

Las festas, segons los companys de la premsa que van assistirhi, sigueren magnificas y dignas en tot concepte del objecte que las motivava y de la fama de aquella població.

Ja fá algun temps l' Audiencia vá dictar auto suspentent als arcaldes de Rosas y Terradas. Y no obstant l' arcalde de Rosas, sostingut no sè per qui continua empuyant la vara.

Senyors fusionistas ¿no significan res per vostés las disposicions de la justicia?

Sapiguem'ho de una vegada, perque sino després no digan.

Veig en un periódich de Madrid que s' ha disolt el *Círculo popular alfonsino*, en virtut de acort adoptat pè s seus socios.

En aquest país ja se sab: no hi ha *popularitat* que duri vuit anys.

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—Lo rector de San Celoni vá excomunicar a tots los que anessin a veure la Passió, y tota la població vá anarhi, menos los arcaldes primer y tercer. Per ara a San Celoni l' excomunió no ha fet efecte y diu que tothom dorm y menja, com si tal cosa.

Nos diuhuen de Torredembarra que á molts pochos meiros del cementiri hi ha un pou d' ayguas de que se 'n surteix la població ¿No hi ha Junta de Sanitat a la provincia de Tarragona?

Los neos de Granollers tenen un cassino ahont se juga, ab l' excusa de matar lo temps, a jochs com lo quinto, prohibits per la ley.—Aquest dia van fer una professió, y per fer d' armats varen haver de llogar gent de fora a dos pessetas y l' ayguardent. ¿Eh, qu' es bonich?

Lo rector de Sarriá de Girona, vá negarse a donar lo bitllet de doctrina a unas nenas que anavan a reclamarli. Aquestas xicotas per carnestoltas s' havian disfressat y l' rector se las traguè del davant dihent:—¿Lo bitllet de doctrina? Anéulo a buscar al ball de Girona.—Creyem que l' rector de Sarriá obra molt santament. Si tots fessin com ell, esquivantse 'ls fiels, y sobre tot a las donas, no hi hauria tanta llana.

Lo rector de Gironella, Mossen Grabat, desde dalt de la trona vá desafiar a dos subjectes. ¡Mossen Grabat!... ¡Desafiar! ¿Qu' es aixó! ¿Som a la iglesia ó som a la Satalia?

Lo rector de Rubí predica que no sols llegir LA CAMPANA, sino mirarla es un pecat. Ab aixó ja ho saben: com que LA CAMPANA vá per tot arreu, será menester que 's treguin los ulls. Aixó es lo que volen ells: a la terra dels cegos los rectors son reys.—Aquest mateix rector ab l' excusa de fer obras a l' iglesia fá rifas l' una darrera del altra.

Avís a la Administració económica: aixó sí qu' es pecat, perque la ley no ho autorisa.

A Altafulla morí una dona que signé enterrada en Torredembarra. Lo rector de Altafulla no més de acompanyar lo cadáver desde la casa fins a la iglesia vá cobrarne 38 pessetas y tres rals, com si l' enterro s' haguès fet en la mateixa població. Tenim lo recibo a la vista y es un escándol: tot son drets, drets per la *fábrica* de la iglesia, (*fábrica* de qué? De llana?) dret pel reverent tal, dret pel campaner qual, dret pels ciris (no se 'n vá cremá cap): total 38 pessetas y tres rals. ¿Qué 'ls sembla? Si volen morir-se baratet no vajan pas a Altafulla.

CANTARS DE CEGO.

Ara ningú podrá dirnos que a Espanya tinguem mal cap, pues tothom ja sab de sobras que tenim *judiei*... oral.

Hojas del árbol caídas
juguetes del viento son...
Quartos que un hom suant guanya,
se 'n van en contribuciones.

Contan que 'ls de la *má negra*
portan veneno amagat:
n' han prés un, y al registrarlo
l' hi han trobat... puros d' estanch.

Sè que tens cinch currutacos

y que tú 't creús a tots cinch...
¡Cinch directores! Vaja, noya;
ets una *esquerra* en pelit.

No 'm fassis cap més pregunta sobre quan nos casarem: no t' hò diré fins al dia que 'n Martos digui lo qu' es.

Diu que 'l ministre d' hisenda fá temps que medita molt... ¡Tremolém! Déu empescarse alguna contribució.

¡Aixó de *Nova Necrópolis* dius que no sabs qué vol dir? Pues mira, vol dir: *Depósit d' electors del porvenir*.

Quan remenis carbó, noya, netejat ben bè y al punt, pues si vas ab las mans negras podrías tení un disgust.

Uns se moren de miseria, altres se moren de tips, y altres com la pobre *Esquerra*, se moren sols... perqué sí.

Véste'n a sentí en Massini ab aquest duro que tens, pues si per cas no te 'l gastas, també te 'l pendrá 'l govern.

C. GUMÀ.

Londres tractan de celebrar una exposició de pesca, a la qual Espanya té pesat concórrehi.

Y que jo 'ls aseguro que pot ferhi un gran paper

Comensi 'l Sr. Rius y Tauler a enviarhi un socie del Cassino de la Plaza Real: aparato per pescar un empleo de cala Ciutat.

En Sagasta pot enviarhi un contribuyent: un *llus*.

A n' en Martos: un *cranch*.

A qualsevol diputat de la majoria, un *pop*.

A n' en Camacho, un *tiburón*.

Y per últim s' hi pot enviar a si mateix, un *cala-mars*.

Lo general Serrano se 'n vá al Cortijo.
Lo general Berenguer se 'n vá ab en Sagasta.
Lo general Gándara se surt de l' *esquerra*.
L' *esquerra* queda sense espasas.

¿Sense espasas? ¡Tant se vall!
—Un *esquerrá* responia—
Sense espasas també 's viu...
¡Mentre 'ns quedin las *forquillas*!...

Cullit al vol, a la Rambla, lo dia del Dijous Sant:
—Ola Batista ¡ja has anat a seguir las estaciones?
—Si, las hi seguidas totas, menos una.
—¿Quina?
—No més me falta la de Vilanova.

Una dona al entrar al carrer del Hospital, deya a un' altra que l' acompanyava:
—Mira, are anirém a Sant Agustí, y *de pet* cap a Sant Pau.

D. Vicente de Barrantes, articulista del Brusí es un neo dels més tremendos.
A pesar de lo qual en Sagasta l' envia a Filipinas.
—¿Deportat?
—No, cá: de gobernador civil.
¿Qué volen ferhi! Lo mateix nom ja ho diu.
¿Qué vol dir Barrantes? Un home de molta *barra*; pero, francament, no sè qui 'n tè més, ell ó en Sagasta.

Los amichs de 'n Beranger, ab motiu de girarse contra l' *esquerra*, van donarli un téch, un dels dias de la senmana santa.
Total res, un dinar de peix.
Lo primer plat consistia ab *sopa de cranchs*.

A las postras vá haberhi *brindis* y versos. Un dels versos que van llegirse deya:
«El brindar por la moral es brindar por nuestro rey, que la moral es su ley, su trono la libertad.»
¡Ay Verge Santissima! ¿No 'ls sembla que perque vingués bè, hauria de dir: «Su trono la *libertad*!?» Pero jo ja ho veig, la *libertad* no significa res.

¡Y després dirán que las ceremonias del dijous sant no imposan!

Aquí a Barcelona dintre de la Catedral, al acte de anar a adorar, dos fulanos van agarbonarse.

A Enciso (Logroño) encare s' ho van pendre més per lo viu. Allí dos joves, dos xavals, van treure's los gabinets y l' un vá donar una punyalada al altre.

Pero aixó no es res. Per escenas bonicas a la iglesia de Sant Sebastia de Madrid.

Lo *Padre* (*padre!*) Bocos (tambè 's podria dir Cobos) puja a la trona, y descompost, alterat, fora de sí salta de la religió a la politica, del Calvari a Roma, dels jueus als italians, al rey de Italia, y 'ls insulta y 'ls infama, fins que 'l públich, exasperat, protesta, y un italiá que allí 's trobava l' hi rebot un parayguas entre cap y coll, y un comissari de policia 'l fá baixar de la trona.

¿Qué tal?

Donchs encare hi ha més.
L' ecónomo de Sant Sebastia, vá tenir un tal disgust, que dos dias després se moria del trastorn.

¡Sermons que matan!... ¡Oh sí!
d' aixó no se 'n pot duptá.
¡Cristo! si tindrà veri la baba de un capellá.

Lo Papa enviará un representant a la coronació del Czar de Russia.

¡Lo Czar! Un cismátich com una casa...
¡Quinas cosas se véuhen al mou!... Lo successor de Sant Pere, lo Papa...
Jo ja no crech en res.
Tot es una *papa*.

En un fielato:

—¿Qué portéu aquí?
—Ayguardent espumós...
—¡Con que ayguardent espumós!... A veure, comenséu a obrir aquestas ampollas.
—¿Pero que no veyén que aquest ayguardent es com lo *Champagne*?... ¡Si las obro fugirá!
—No hi fá res, obriulas...
Y l' ayguardent se vá perdre. ¿Qui 'l paga?

Si jo fos arcalde, quan me presentarian lo compte de l' ayguardent fet malbè, cridaria als burots y 'ls diria:

—¿Es possible que tinguéu cervell?
—Si senyor que 'n tenim...
—Obriuse 'l cap: ho vull veure.

Pèl districte de la Bisbal ha sortit elegit un conser-vador, lo Sr. Camps, apoyat pèls fusionistas més influ-yents de Girona.

¿S' estranyan d' aquest apoyo?... Los fusionistas de Girona son aixis: quan governa en Sagasta tenen his-senda; quan governa en Cánovas, *camp*s... y aixis per mala que siga l' anyada, sempre cullen alguna cosa.
¡Ah farsants!

—Lo Terso ha enviat una carta a n' en Nocedal.
—¿Un *as d' oros*?
—No, una carta escrita, recomanantli que agrupi las for-sas carlistas, perque quan lo socialisme haja perdut a Espanya, vindrán los carlins a regenerarla.

Lo rey del *As d' oros* després de tot se coneix. Se figura qu' Espanya ha de naufragar y s' ofereix a sal-varla.
Ja sab ell qu' es una carbassa molt grossa.

Lo dia de Pasqua un gitano va fer una posta a que 's menjaria un anyell:
—Payet, l' hi deyan, mira que 't reventarás.
—Cá... respon lo gitano molt tranquil... Avuy mateix ja hi fet la proba.
—¿Avuy?
—Si, m' hi menjat un bè, després d' esmorsar.

Lo *Padre Bocos*, lo predicador enfutimat, que 'l dia del Dijous Sant tant gran escándol vá promoure en l' iglesia de San Sebastian de Madrid, avants de ser predicador era cabecilla.

¡Cuidado, donchs, madrilenyos!
Un altre dia que puji a la trona, será molt capás d' emportarse'n lo trabuch, per lo que puga ser.

S' ha fundat aquí a Barcelona una societat de *Crédit intelectual*.

Alentar als escriptors y als artistas, obrintlos crédito es y será sempre una cosa molt laudable.

—Pero ¿volen dir que anirá bè aixó del *Crédit intelectual*? preguntava un escriptor aclimatat en la des-gracia.

—Home, penso que sí.
—Y escolti ¡ahont son las oficinas de aquesta socie-tat?

—¿Perqué?
—Per anarhi á empenyarme 'l cervell.

A molts del presos de Jerez, ja 'ls han deixat anar. Al sortir un d' ells de la presó, pregunta á un seu company:

—¿Vols alguna cosa per la tèva dona?
—Sí, digali que al sortir d' aquí, no m' associó ab ningú .. ni ab ella, y això que l' estimo molt.

Entra un senyor en una fonda y demana la carta. Lo mosso l' hi dú, y 'l senyor se la mira de *cabo á rabo*, calcula un rato y 'l mosso l' hi pregunta:

—¿Qué vol?
—Ja veurás, per comensar, pórtam un plat de faltas de ortografia.
—No 'n tenim.
—¿Com s' enten? ¿Y donchs per qué las poséu á la carta?

Un empleat del Ajuntament que anava á fer lo padró de casa en casa, vá trobar en un pis del Poble Sec h á una dona, á la qual vá preguntarli:

—¿Cóm se diu? Nom y apellido.
—Ay, ay, ¡no sé lo que vol dir.
—¿Y 'l seu marit? ¿Quin nom l' hi diheu?
—Ay, ay, l' hi dich *l' home*.
—¿Y ell á vos?
—Me diu la *dona*.
—La dona no es cap nom ¿y 'ls vostres vehins com vos diuen.
—Me diuen *la vehina*.
Y no la vá poder treure de aquí.

Un jugador havia anat al teatro á matar l' estona. Havent perdut la nit anterior, estava pesant figas. En lo teatro se representava no se quin drama. Tot de un plegat un heraldo dava una palmada y cridava:
—¡El Rey!
Lo jugador, despertantse de repent:
—¡Ván vint duros al rey!

Un aragonés tractava de fer un viatge sense que la seva familia se'n enterés y se'n aná á l' estació demanant un bitllet de tercera classe. Al preguntarli l' empleat per hont lo volia, respongué:
—¡Temal ¡Cara e morro! ¡No se lo he dicho á mi mujer y quies que te lo diga á til..

En una fonda un home de molta barra s' entaula, y

encare no l' hi han servit lo primer plat, que ja demana pá per quinta vegada.

—Noy, porta pá.
Lo mosso se l' hi acosta y l' hi diu:
—No hi ha cap inconvenient, pero 'l pá que vagi demanant se l' hi contaré de més á més.

—¿Com s' enten de més á més!... Miri la carta: ¿no diu *pá á discreció*?

—Si senyor, á *discreció*; pero no á *indiscreció*, com vosté 'l demana.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Mo-ca-do*.
2. SINONIMIA.—*Serra*.
3. ROMBO.

G
R I C
G I R O N
C O R
N

4. CONVERSA.—*Navaja*.
5. GEROGLIFICH.—*Déu dona lo fret segons la roba*.

Han endevinat totes las soluciones los ciudatens Lisardo Como-hiela, Chaneta, El Molós y Trafalgar; n' han endevinadas 4, Un tranquil Esparver: 3, Sambomba y Nicodemus; 2 Pau Truquis y 1 no més Estira Codretas y Entibiat.

XARADA.

I.

Qu' es mot de dupte la *prima*,
diu la Quima;
qu' es afirmació *segona*,
diu la Tona;
y qu' es negació la *tres*,
diu l' Agnés.

Jo, per no escoltarlas més
sabent lo que son las donas,
vaig á passar las estonas
á un *prima-segona-tres*.

EUDALT SALA.

II.

Com jo soch *dos-prima-terça*
m' agradas molt, nena maca
perque ets tú una *dos-primerà-
quarta prima-dos-tres-quarta*.

F. T.

MUDANSA.

Un home 'm vá visitá
que 's diu *Tot posat ab a*,
y segons ell diu ne tè
mal al *tot posat ab e*,
de un gran cop que vá sufrí
de un *total posat ab i*;
y es tan gran lo seu doló
qu' s vol tirá al *tot ab o*.
Lector, endavina 'n tú
y no ho diguis á ningú.

J. OLIVA CONFITADA.

CONVERSA.

—Ola, serafí d' ayguera...
—Ep .. Alerta ab lo tocar.
—Dona, li vull preguntar
si es filla d' Esparaguera.
—Ay, ¿d' aixó no está enterat?...
Quasi fá massa llanüt;
si encara no fá un minüt
qu' entre 'ls dos ho hém expressat.

CASIMIRO 'D ESPARRAGUERA.

GEROGLIFICH.

LI
PPTT
KI IN
eee
TRAG
0000

CIUTADÁ PACO.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Solitroch, Benani, Lisardo Como-hiela, Pepet Simpálich y Esparverat.

Las demás que no s' anomenan no 'ns serveixen, com y tampoch lo qu' envian los ciutadans Des de la Rutilla, Un Romani, Nicodemus, Camilo P., C. V. y A.; Xanfaina, Un Gelat, Pau Truquis y L. P. Rosal.

Ciudadá Pepet Simpálich: Insertaréu l' anagrama y 'l rombo.—Lisardo Como-hiela: Idem geroqlifich.—Tranquil Esparver: Idem rombo.—Trafalgar: Idem una pregunta.—Pepet del Carril: Va bastant be; pero miri que 'ls rellotjers s' enfadaran.—Teresa Mola: Publicaréu la mudansa.—Camilo P.—Idem Trencá-closcas y quadrat.—Ciudadans J. B. Vilafranca, J. P. Llagostera y Un suscriptor.—Ribas: Miraréu de complaure'ls la senmana entrant.

LOPEZ, Editor.—*Ramb'a del Mitj, 20.*

Barcelona: Imp. de Lluís Tasse, Arch del Teatro, 21 y 23.

LO PERIÓDICH CONSERVADOR EN PROYECTE.

Al principi deyan que 's titularia *La Batalla*.

Després debia titularse *Eco de Barcelona*.

A'e diuen que 's titulará *Montjuich*.

Pero jo crech que donará un pás més, y 's titulará *El Cementerio municipal*.